

“Dă-ne nouă astăzi...”

Joi, 1 februarie 2007

Gili Cârstea

libertate de conștiință din partea bisericilor majoritare, precum dăm și noi libertate de conștiință propriilor noștri membri.”

Această rugăciune nu a fost niciodată rostită de un pastor adventist sau de membrii vreunui comitet, deoarece, dacă ar rosti-o, iar Dumnezeu ar răspunde, majoritatea bisericilor noastre din Europa ar trebui să-și încheie activitatea. Și totuși, câtă nevoie are biserica rămășiței de oameni conștienți de valoarea libertății de conștiință mai întâi pentru membrii noștri.

Zilele trecute, într-o mare comunitate românească din diaspora, a avut loc un eveniment care s-a repetat în multe alte biserici adventiste. Un instructor al școlii de sabat a descoperit recent “farmecul inegalabil” al lui Hristos în solia 1888. Inima lui s-a aprins de dragostea agape, și este greu, dacă nu imposibil, să păstrezi doar pentru tine ceva atât de prețios. Așa că a luat decizia să ofere grupei lui câteva pagini cu paragrafe ale sorei White despre acest subiect. A făcut acest gest cu modestie și reținere, fără să epateze sau să șocheze pe cineva cu afirmații pompoase.

Reacția a fost promptă și categorică: Dirigintele școlii de sabat l-a interpelat imediat în pauză, la sesizarea unui prezbiter care a urmărit scena, și a fost invitat la prima ședință a comitetului. Cu dragoste și respect, frații din comitet l-au anunțat că ei nu sunt de acord cu credința și inițiativa lui, motiv pentru care l-au avertizat că-i vor retrage funcția de delegat la alegerile de la Uniune, cu care fusese investit. De asemenea, l-au avertizat că vor fi obligați să ia măsuri împotriva lui, în cazul în care nu renunță. Fratele pastor a subliniat că este dispus să riște ca el să se supere pe ei, decât să permită introducerea ereziilor în biserică. Sigur, au ținut să specifice că are libertatea să creadă tot ce vrea el despre 1888, dar să se abțină de a vorbi altora despre așa ceva fără aprobarea lor.

Suntem dispuși să recunoaștem statului, sau bisericilor majoritare, o asemenea autoritate? Nicidecum. Biserica noastră își apără cu dârzenie dreptul de a crede, de a practica și de a comunica liber și oricui credința ei. Există un departament specializat în libertatea de conștiință, care a ajuns un fel de minister de externe al bisericii, și care

veghează asupra dreptului bisericii de a participa la viața publică în de acord cu credința noastră specifică, oricât de aberantă sau periculoasă ar părea ea în ochii altora.

Și interesant, bisericile majoritare și autoritățile ne recunosc dreptul, cel puțin până în prezent, de a tipări și distribui literatura noastră fără restricții, de a organiza campanii de evanghelizare, de a poseda studiouri de radio sau televiziune și de a ocupa funcții de răspundere în societate. Nu ne-au cerut să plecăm din țară dacă nu ne place credința adevărată, majoritară. Nu ne obligă să le cerem lor părerea dacă este bună sau nu credința noastră. Nu au pretenția să stabilească ei dacă avem voie să deschidem gura sau nu cu privire la chestiuni de credință. Nu ne amenință că ne retrag cetățenia dacă mai insistăm să punem în pericol dreapta credință a poporului cu “heterodoxiile” noastre.

Departamentul “Libertate de conștiință” se mândrește cu asemenea realizări, organizează festivaluri și dă slavă lui Dumnezeu pentru succesele obținute în acest domeniu. Cum de nu se sesizează el din oficiu în fața gravelor încălcări ale libertății de conștiință din interiorul bisericii? De ce pretindem din partea păgânilor un tratament preferențial, pe care nu suntem dispuși să-l acordăm propriilor membri? Ce drept are un popor să-și expună public credința, când credința lui nu poate fi păstrată decât prin control strict, amenințare și intimidare?

Frații din comitetul respectiv sunt convinși că ei nu au încălcat cu nimic dreptul la libertate de conștiință al fratelui instructor. “Conștiință, nu? Bun, în conștiință poate să creadă ce vrea el, are toată libertatea. Să vorbească nu are voie.” Cam așa văd ei libertatea de conștiință.

Orice regim dictatorial, oricât de blestemat ar fi el, recunoaște dreptul oricui de a crede orice, atâta timp cât nu deschide gura, deoarece știe că, oricum, nu poate controla acest domeniu. Nici chiar Sinedriul, stăpânit deplin de Satana, nu avea astfel de pretenții, mulțumindu-se să amenințe cu excluderea doar pe cei care “vor mărturisi,” adică vor susține public, verbal, că Isus este Mesia.

Dacă Pavel are dreptate când spune că “prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire” (Rom 10:10), cine își asumă răspunderea să împiedice pe cineva să mărturisească “cu gura” neprihănirea pe care o obține “prin credința din inimă”? Să fie acesta motivul pentru care poporul nostru încă nu a ajuns la mântuire?

Fratele instructor putea să facă apel la dreptul lui de a mărturisi neprihănirea pe care a descoperit-o, mai ales că era vorba despre lucrările sorei White. Dar el a ales să se supună deciziei bisericii reprezentată acolo de comitet. Și-a luat angajamentul că va merge în fața grupei și va rezolva incidentul foarte simplu: “Stimați frați, vă rog să-mi înapoiați materialul pe care vi l-am dat sabatul trecut, deoarece comitetul comunității nu este de acord ca dumneavoastră să citiți asemenea lucrări.”

Ei bine, comitetul nu a fost de acord cu o asemenea formulare. I-au propus să nu amestece comitetul, ci să le spună simplu că este decizia lui. Dar era o minciună grosolană, pe care fratele a refuzat-o, deoarece nu era decizia lui, ci a lor. Nu doreau să-și asume

responsabilitatea, să observe frații că sunt tratați ca niște marionete. Aceasta se cheamă politică, iar noi credem că ea nu are ce căuta în biserica lui Hristos, oricât de sfinte și nobile ar fi motivele invocate.

Noi nu ne plângem aici de tratament abuziv; doar ne întrebăm cum se face că nu practicăm în interior ceea ce pretindem celor de afară. Și ne rugăm să vină ziua când pastorii și comitetele noastre vor începe ședințele cu rugăciunea: “Dă-ne nouă astăzi libertate de conștiință din partea bisericilor majoritare, precum dăm și noi libertate de conștiință propriilor noștri membri.”